

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2005 r. przez Elf Aquitaine przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*Zarzuty i główne argumenty***(Sprawa T-174/05)**

(2005/C 171/51)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 kwietnia do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Elf Aquitaine, z siedzibą w Courbevoie (Francja), reprezentowanej przez adwokatów Erica Morgana de Rivery i Evelyne Friedel, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- po pierwsze stwierdzenie nieważności art. 1 lit. d) decyzji Komisji nr C(2004) 4876 ostatecznej z dnia 19 stycznia 2005 r. w zakresie, w jakim stwierdza, że w okresie pomiędzy 1 stycznia 1984 r. a 7 maja 1999 r. Elf Aquitaine naruszyła art. 81 WE i w okresie pomiędzy 1 stycznia 1994 r. a 7 maja 1999 r. art. 53 Porozumienia EOG;
- w związku z tym stwierdzenie nieważności (i) art. 2 lit. c) decyzji Komisji nr C(2004) 4876 ostatecznej z dnia 19 stycznia 2005 r., w zakresie, w jakim obciąża Elf Aquitaine i Atofina odpowiedzialnością łączną i solidarną z tytułu nałożonej na nie grzywny w wysokości 45 milionów euro, (ii) art. 3 tej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje Elf Aquitaine zaprzestania naruszania art. 81 WE i 53 EOG oraz (iii) art. 4 ust. 9 tej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy Elf Aquitaine;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 2 lit. c) decyzji Komisji nr C(2004) 4876 ostatecznej z dnia 19 stycznia 2005 r. w zakresie, w jakim obciąża Elf Aquitaine i Atofina odpowiedzialnością łączną i solidarną z tytułu nałożonej na nie grzywny w wysokości 45 milionów euro;
- ewentualnie zmianę art. 2 lit. c) decyzji Komisji nr C(2004) 4876 ostatecznej z dnia 19 stycznia 2005 r. w zakresie, w jakim obciąża Elf Aquitaine i Arkema odpowiedzialnością łączną i solidarną z tytułu nałożonej na nie grzywny w wysokości 45 milionów euro i obniżenie odnośnej grzywny do stosownego poziomu;
- w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że strona skarżąca uczestniczyła w ustaleniach przedsiębiorstw dokonując przydziału ograniczeń ilościowych i odbiorców, uzgadniając podwyżki cen, ustanawiając system rekompensat, dokonując wymiany informacji o ilościach zbytych produktów i cenach, biorąc udział w regularnych spotkaniach oraz utrzymując inne kontakty celem uzgodnienia i wprowadzenia w życie wymienionych ograniczeń. Z powodu tych naruszeń Komisja nałożyła na stronę skarżącą grzywnę.

Strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja przypisuje jej odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez jej oddział i wnosi o stwierdzenie jej nieważności powołując następujące zarzuty:

W pierwszym zarzucie strona skarżąca podnosi naruszenie prawa do obrony. Strona skarżąca uważa, że Komisja nie przedstawiła w jasny sposób swoich argumentów w przedstawieniu zarzutów, nie wypełniła spoczywającego na niej obowiązku dowodowego oraz nie uwzględniła okoliczności wynikających z postępowania administracyjnego.

Za pomocą drugiego zarzutu strona skarżąca powołuje się na brak dostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, brak wyjaśnienia zmiany przyjętego stanowiska dotyczącego obciążenia strony skarżącej odpowiedzialnością za jej oddział oraz brak odpowiedzi na odrzucenie zarzutów przez stronę skarżącą.

W ramach trzeciego zarzutu strona skarżąca podnosi sprzeczność pomiędzy z jednej strony obciążeniem jej odpowiedzialnością z tytułu naruszenia, a z drugiej strony stwierdzeniem, że w momencie zakończenia udział jej oddziału był nieznaczący.

Zarzut naruszenia reguł rządzących przypisaniem spółce dominującej odpowiedzialności za naruszenia, których dopuściły się jej oddziały, stanowi czwarty zarzut powołany przez stronę skarżącą.

W piątym zarzucie strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza liczne zasady podstawowe uznane przez ogół Państw Członkowskich i stanowiące integralną częścią wspólnotowego porządku prawnego, to znaczy zasady indywidualizacji kary, zasady praworządności oraz ogólnej zasady domniemania niewinności.

Szósty zarzut jest oparty na licznych domniemanych uchybieniach, których dopuściła się Komisja w postępowaniu prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji, uznanych przez stronę skarżącą za naruszające zasadę dobrej administracji.

Strona skarżąca podnosi również za pomocą siódmego zarzutu, że zastosowana w zaskarżonej decyzji zmiana kryteriów, na podstawie których następuje obciążenie spółki dominującej odpowiedzialnością za naruszenia, których dopuściły się oddziały jej grupy, stanowi naruszenie zasady pewności prawa.

W świetle dwóch kolejnych zarzutów strona skarżąca wskazuje, że Komisja błędnie zinterpretowała przedłożone dokumenty i że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie prawa swobodnego uznania.

Ewentualnie strona skarżąca wnosi o uchylenie grzywny ze względu na to, że uzasadnienie przedstawione przez Komisję dotyczące jej ustalenia jest pozbawione jakiegokolwiek spójności.

W ramach kolejnego żądania ewentualnego strona skarżąca wnosi o obniżenie grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2005 r. przez Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel AB, Akzo Nobel Chemicals BV, Akzo Nobel Functional Chemicals BV, Akzo Nobel Base Chemicals AB and Eka Chemicals AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-175/05)

(2005/C 171/52)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 27 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Akzo Nobel NV, z siedzibą w Arnhem (Niderlandy), Akzo Nobel Nederland BV, z siedzibą w Arnhem (Niderlandy), Akzo Nobel AB, z siedzibą w Sztokholmie (Szwecja), Akzo Nobel Chemicals BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy), Akzo Nobel Functional Chemicals BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy), Akzo Nobel Base Chemicals AB, z siedzibą w Skoghall (Szwecja) i Eka Chemicals AB, z siedzibą w Bohus (Szwecja), reprezentowanych przez adwokatów C. R. A. Swaaka i A. Kayhko, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- poddanie kontroli na podstawie art. 230 WE legalności decyzji Komisji C(2004)4876 ostatecznej;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 231 WE;

— lub ewentualnie obniżenie grzywny;

— w obydwu przypadkach obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionują decyzję Komisji z dnia 19 stycznia 2005 r. dotyczącą postępowania na mocy art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/37.773 — MCAA), w której Komisja uznała, że skarżący uczestniczyli w grupie porozumień i ustalonych praktyk polegających na ustalaniu cen, podziale rynku i uzgodnieniu działań względem konkurentów w branży kwasu monochlorooctowego w EOG i nałożyła na skarżących grzywnę.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą oczywisty błąd oceny i naruszenie przez Komisję art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ poprzez błędne obciążenie odpowiedzialnością za naruszenie również Akzo Nobel NV, dominującej spółki w koncernie Akzo Nobel group oraz Akzo Nobel AB. Zdaniem skarżących Akzo Nobel NV nie miała decydującego wpływu na politykę handlową jej spółek zależnych.

Ponadto skarżący twierdzą, że wysokość grzywny nałożonej na skarżących łącznie i oddzielnie przekracza w odniesieniu do szwedzkich spółek prowadzących działalność w sektorze MCAA granicę 10 % obrotu określoną przez rozporządzenie nr 1/2003.

Skarżący wskazują również na naruszenie obowiązku uzasadnienia [decyzji] określonego w art. 253 [WE].

Ewentualnie skarżący podnoszą, że Komisja popełniła rozmaite błędy związane z obliczeniem wysokości grzywny. Zdaniem skarżących Komisja pomyliła się w klasyfikacji spółek dokonując oceny ciężaru naruszenia celem ustalenia kwoty podstawowej grzywny, naruszyła zasadę proporcjonalności stosując błędny mnożnik oraz zasadę równego traktowania błędnie stosując komunikat w sprawie współpracy⁽²⁾ z roku 1996.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str.1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji w sprawie nienakładania lub obniżania grzywien w przypadku karteli (Dz.U. C 207 z 18/07/1996, str. 4).